

Arrest

nr. 150 454 van 5 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ESTERCAM, loco advocaat A. Bastenier, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juni 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 juni 2015.

1.3. Op 17 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juli betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit Berat (gemeente Berat, district Berat), Albanië. U bent orthodox christen. Uw echtgenoot, R.S., is lid van de Democratische Partij (DP). Hij werkte voor een bedrijf dat paspoorten maakt. In 2013 vonden in Albanië parlementsverkiezingen plaats. In deze periode werd uw echtgenoot door onbekende sympathisanten van de Socialistische Partij (SP) onder druk gezet om paspoorten aan hen door te spelen opdat deze gebruikt zouden kunnen worden in de verkiezingen. Uw echtgenoot weigerde dit te doen en werd daarom telefonisch bedreigd. Er werden ook bedreigingen geuit tegenover uw zoon. Na de verkiezingen werd uw echtgenoot ontslagen. Om aan jullie problemen te ontsnappen verliet u met uw echtgenoot en zoon Albanië op 26 oktober 2013 en reisde u naar Frankrijk, waar u asiel aanvraagde. Deze asielaanvraag werd evenwel afgewezen en op 11 december 2014 keerde u met uw gezin terug naar Albanië. Eens terug in Albanië werd uw echtgenoot opnieuw via anonieme telefoontjes bedreigd door sympathisanten van de Socialistische Partij en dit omdat hij een democraat en orthodox christen is, omdat hij in het verleden geweigerd had hen te helpen, en omdat hij bij de lokale verkiezingen van 2015 zou zetelen in een kiescommissie. In mei 2015 stapte uw echtgenoot naar de politie om aangifte te doen van de bedreigingen, maar dit haalde niets uit. Om andermaal aan jullie problemen te ontsnappen, reisde u op 12 juni 2015 samen met uw echtgenoot en zoon op legale wijze per vliegtuig naar België. U kwam hier nog dezelfde dag aan en vroeg asiel aan op 15 juni 2015. U wenst niet naar Albanië terug te keren omdat uw echtgenoot er geen werk krijgt, omdat u vreest dat uw echtgenoot in de gevangenis zal belanden omdat jullie jullie elektriciteits- en waterrekeningen niet kunnen betalen, en omdat u vreest dat jullie er opnieuw bedreigd zullen worden en uw zoon ontvoerd zal worden.

U bent in het bezit van uw Albanees paspoort, uitgereikt op 5 juli 2011 en geldig tot 4 juli 2021; het paspoort van uw zoon E., uitgereikt op 5 juli 2011 en geldig tot 4 juli 2016; en uw geboorteakte en die van uw zoon, beide uitgereikt op 8 juni 2015.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich voor uw asielaanvraag integraal beroept op de motieven zoals deze uiteengezet werden door uw echtgenoot, R.S.. Ten aanzien van uw echtgenoot werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Albanië verlaten te hebben en er niet meer terug te kunnen keren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Albanië onder meer te hebben verlaten omdat u er geen werk had. Als democraat en christen heeft u in Albanië immers minder kans om te werken of hulp te krijgen van iemand, bijvoorbeeld om sociale steun te krijgen, en worden de jobs, nu de socialisten aan de macht zijn, aan socialisten gegeven (CGVS gehoorverslag p. 7). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de door u geschetste discriminatie om actueel een job te vinden onvoldoende zwaarwichtig is om zonder meer gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u beweerde discriminatie bij het zoeken naar werk of het vragen van sociale steun heeft echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd. Vooreerst maakt informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal duidelijk dat discriminatie op basis van geloof niet aan de orde is in Albanië. Voorts had u in het verleden meermaals gedurende langere tijd een job in Albanië. U werkte van 1986 tot 1996 in de textielfabriek van Berat (CGVS gehoorverslag p. 2). Van 2002 tot 2005 werkte u voor een Amerikaans bedrijf (DVZ verklaring vraag 12; CGVS gehoorverslag p. 2). Nadien werkte u voor het Franse bedrijf Aleat (CGVS gehoorverslag p. 6). U wees er weliswaar op dat u dus meer voor buitenlandse bedrijven heeft gewerkt dan voor Albanezen (CGVS gehoorverslag p. 7). Dit wordt door mij niet ontkend, maar hieruit kan worden afgeleid dat niets uitsluit dat u zich niet opnieuw tot dergelijke werkgevers zou kunnen wenden om in uw levensonderhoud te voorzien. U verklaarde dat u sociale steun heeft gevraagd bij het arbeidsbureau, maar dat u werd gezegd er geen recht op te hebben. Op de vraag op welke basis u er geen recht op had, ontving u geen antwoord (CGVS gehoorverslag p. 8). Hieruit kan niet zonder meer een verband met de Conventie worden afgeleid. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u van deze weigering tot het geven van sociale steun geen enkel begin van bewijs kan neerleggen.

Er zouden hiervan geen documenten afgeleverd worden in Albanië (CGVS gehoorverslag p. 8), wat een verklaring is die geenszins overtuigt. Gelet op voorgaande vaststelling dat uit niets blijkt dat u zich niet opnieuw tot buitenlandse werkgevers zou kunnen wenden om een job te vinden en aldus in uw levensonderhoud te voorzien, alsook gelet op uw verklaring dat u hulp kreeg van familie en vrienden (CGVS gehoorverslag p. 7), kan evenmin besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wenst u niet naar Albanië terug te keren omdat u er bedreigd werd door anonieme personen die tot het socialistisch kamp behoren en die er ook voor zorgden dat u uw werk verloor. Voor uw vertrek naar Frankrijk werd u reeds bedreigd. Na uw terugkeer uit Frankrijk werd u opnieuw meermaals telefonisch bedreigd. Onbekenden dreigden er toen mee dat u in de gevangenis zou belanden omdat u uw water- en elektriciteitsrekeningen niet betaalde. Ze deden dit omdat ze wraak wilden nemen omdat u hen in 2013 niet had willen helpen en omdat ze niet wilden dat u bij de parlementsverkiezingen van juni 2015 in de kiescommissie zou zetelen (CGVS gehoorverslag p. 7-11, 14). Vooreerst maakt u uw verklaring dat u onmiddellijk na de verkiezingen van 2013 ontslagen werd bij Aleat omdat u geweigerd had paspoorten en identiteitskaarten aan socialisten te geven (CGVS gehoorverslag p. 6, 11) niet hard. U legde namelijk uw ontslagbrief neer (document 15 in de groene map), waaruit duidelijk blijkt dat uw contract van bepaalde duur niet langer zou worden verlengd omdat het registratiebureau waar u werkte ten gevolge van een sterke daling in werklust zou worden gesloten en dit op basis van een beslissing van het Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 18 maart 2013, i.e. toen de Democraten nog regeerden. U meent evenwel dat uw ontslag niet volgens de regels is verlopen – zo zou u niet de gebruikelijke één maand op voorhand verwittigd zijn van uw ontslag en zou uw ontslagbrief enkel in het Albanees en niet in het Albanees én het Engels zijn opgesteld (CGVS gehoorverslag p. 6, 11). Deze door u aangebrachte elementen vormen evenwel, in het licht van de door u neergelegde ontslagbrief, geen afdoende indicaties dat u ontslagen zou zijn ten gevolge van uw weigering paspoorten en identiteitskaarten door te spelen. U kon voorts geenszins concretiseren hoe uw bedreigers erin geslaagd zouden zijn u te doen ontslaan. U had het over corruptie maar in uw verklaringen ter zake kwam u niet verder dan blote beweringen (CGVS gehoorverslag p. 14). Aangaande uw vrees dat uw opposenten (de socialisten) u in de gevangenis zullen doen belanden omdat u uw water- en elektriciteitsrekeningen niet kan betalen, zoals een nieuw door de socialistische regering aangenomen wet mogelijk maakt (CGVS gehoorverslag p. 7-9, 14), kan er op gewezen worden dat het opleggen van sancties voor vastgestelde strafbare feiten behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat en niet per se wijst op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer u toegaf uw rekeningen inderdaad niet te kunnen betalen. Bovendien maakt informatie in het bezit van het Commissariaatgeneraal duidelijk dat de sancties (o.a. ontslag) die de Albanese overheid in deze materie oplegt iedereen treffen, tot overheidspersoneel en een minister uit het socialistisch kamp toe, en kaderen in een algemeen strenger optreden ten aanzien van overtreders. U haalt overigens geen concrete elementen aan dat u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd wordt wegens het niet betalen van uw rekeningen (CGVS gehoorverslag p. 9). Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit alsnog zal gebeuren. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat een eventuele (toekomstige) maatregel ten aanzien van u in dit verband onrechtmatig en disproportioneel zou zijn of dat u deze nergens, bijvoorbeeld bij de Ombudsman, zou kunnen aanklagen.

Hoe dan ook heeft u onvoldoende (geloofwaardige) elementen aangebracht dat u voor uw problemen met onbekende socialisten geen of onafdoende beroep kon doen, of, bij een herhaling van dergelijke problemen bij een terugkeer naar Albanië, zou kunnen doen, op de hulp van en bescherming door uw eigen nationale lokale en/of hogere autoriteiten. U beweert dat u naar aanleiding van de bedreigingen in 2015, na uw terugkeer uit Frankrijk, niet naar de politie stapte om aangifte te doen van de bedreigingen. U deed dit niet omdat de politie, toen u zich in 2013 tot haar wendde, niets ondernam (CGVS gehoorverslag p. 10, 15-16). Uw echtgenote daarentegen beweerde duidelijk dat u in mei 2015 wel naar de politie ging en er klacht indiende (CGVS gehoorverslag echtgenote p. 4). Dergelijke tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het al dan niet een beroep gedaan te hebben op uw eigen autoriteiten ernstig op de helling. U beweerde voorts dat de politie in 2013, toen u zich twee keer tot haar wendde, niets deed. U diende toen een klacht in tegen onbekende personen en de politie zei dat ze de zaak zou onderzoeken, maar toen u later nog een tweede keer terugging begonnen de agenten te lachen en stuurden ze u weg (CGVS gehoorverslag p. 13). U kan echter geen enkel begin van bewijs van uw klacht neerleggen (CGVS gehoorverslag p. 13), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt. Bovendien zijn uw verklaringen over de inactiviteit van de politie maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie van het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Wat er ook

van zij, uit niets blijkt dat u het slecht functioneren van de politie in uw geval niet kon aanklagen bij andere/hogere autoriteiten. Uit voornoemde informatie blijkt immers dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op alle voorgaande informatie meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Volledigheidshalve gaf u aan wel iets tegen de bedreigingen te kunnen beginnen maar dat u dan een advocaat nodig had. Dit kon u zich evenwel financieel niet veroorloven en in Albanië kan men geen gratis advocaat krijgen (CGVS gehoorverslag p. 8, 10). Echter, de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie maakt – in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS gehoorverslag p. 10) - duidelijk dat er in Albanië meerdere mogelijkheden zijn om een beroep te doen op gratis juridische bijstand.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard iets aan bovenstaande bevindingen te kunnen wijzigen. Zij staven uw identiteit en nationaliteit, uw reisweg, uw politieke affiliatie aan de Democratische Partij, de door u gevolgde opleidingen en uw professionele activiteiten, alsook de beslissing inzake uw Franse asielaanvraag. Deze elementen worden hier nergens betwist. Uw ontslagbrief kwam hierboven reeds aan bod.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Zij betreffen immers louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In onderhavig verzoekschrift herhaalt verzoekster haar relaas zoals zij dit uiteenzette op het Commissariaat-generaal. Zij stelt dat het een gegeven is dat de aanhangers van de socialistische partij in de aanloop naar de verkiezingen op allerlei manieren de verkiezingsresultaten naar hun hand hebben gezet. De socialistische partij is volgens verzoekster niet afgeschrikt om praktijken te gebruiken die de vroegere communistische partij eveneens gebruikte. Verzoekster haalt het voorbeeld aan van een persoon die in België tot vier jaar gevangenisstraf veroordeeld werd voor het organiseren van aanslagen en die in Albanië aan de macht is door een coalitie met de socialistische partij. Verder wijst verzoekster erop dat er in Albanië een zware machtsstrijd bestaat tussen de socialisten en de democraten. Zij stelt dat Albanië bewust niet op de lijst met veilige landen staat omdat er een politiek en sociaal onstabiel regime heerst, waardoor er een belangrijke stroom asielzoekers uit Albanië naar Europa komt, voornamelijk naar Duitsland. Tevens wijst verzoekster erop dat er onlangs een hotel in Berat tot ontploffing werd gebracht dat werd uitgebaat door een democraat. Zij stelt dat het voor haar familie onmogelijk is om bewijs aan te leveren, daar de bedreigingen anoniem gebeurden. Verzoeksters echtgenoot zou niets liever willen dan in Albanië blijven wonen, maar de vrees voor het leven van zijn gezin heeft hem in een asielprocedure gejaagd.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.1. Ter terechtzitting stelt verzoekster dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd in haar hoofde aangezien de motivering van haar echtgenoot integraal werd overgenomen zonder haar eigen problemen daarin te kennen. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster dit middel, namelijk dat er in haar hoofde niet werd gemotiveerd in haar bestreden beslissing aangezien de beslissing in hoofde van haar echtgenoot integraal werd ingeroepen, niet heeft ingeroepen in haar verzoekschrift waar zij

dienaangaande voor de feitelijke omstandigheden van de zaak “verwijst (...) naar het feitenrelaas opgenomen in de bestreden beslissing (stuk 1), evenals naar het feitenrelaas van de bestreden beslissing van de echtgenoot (...) De bestreden beslissing verwijst eveneens naar de beslissing genomen in het kader van het verzoek tot asiel van de heer R.S., echtgenoot van verzoekster en herneemt een identieke motivatie. Beide zaken dienen dienvolgens samen behandeld te worden”. Ter terechtzitting gevraagd naar de specifieke vrees of de specifieke motieven die verzoekster persoonlijk heeft gekend/kent, verklaart verzoekende partij dat er dreigtelefoons waren en een poging werd ondernomen om haar zoon te ontvoeren. De Raad stelt vast dat dit de elementen zijn die verzoekster en haar echtgenoot naar voor brachten op het Commissariaat-generaal en deze dreigtelefoons en de poging tot ontvoering van haar zoon, problemen die hun oorsprong vinden in de problemen die haar echtgenoot heeft gekend, hun religie en zijn politieke betrokkenheid, behandeld zijn in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in het verzoekschrift beroept op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 175 485. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nummer 150 453 van 5 augustus 2015 geoordeeld als volgt:

“2.1. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn relaas zoals hij dit uiteenzette op het Commissariaat-generaal. Hij stelt dat het een gegeven is dat de aanhangers van de socialistische partij in de aanloop naar de verkiezingen op allerlei manieren de verkiezingsresultaten naar hun hand hebben gezet. De socialistische partij is volgens verzoeker niet afgeschrikt om praktijken te gebruiken die de vroegere communistische partij eveneens gebruikte. Verzoeker haalt het voorbeeld aan van een persoon die in België tot vier jaar gevangenisstraf veroordeeld werd voor het organiseren van aanslagen en die in Albanië aan de macht is door een coalitie met de socialistische partij. Verder wijst verzoeker erop dat er in Albanië een zware machtsstrijd bestaat tussen de socialisten en de democraten. Hij stelt dat Albanië bewust niet op de lijst met veilige landen staat omdat er een politiek en sociaal onstabiel regime heerst, waardoor er een belangrijke stroom asielzoekers uit Albanië naar Europa komt, voornamelijk naar Duitsland. Tevens wijst verzoeker erop dat er onlangs een hotel in Berat tot ontploffing werd gebracht dat werd uitgebaat door een democraat. Hij stelt dat het voor zijn familie onmogelijk is om bewijs aan te leveren, daar de bedreigingen anoniem gebeurden. Verzoeker zou niets liever willen dan in Albanië blijven wonen, maar de vrees voor het leven van zijn gezin heeft hem in een asielprocedure gejaagd.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

2.4. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) de door hem geschetste discriminatie onvoldoende zwaarwichtig is om zonder meer gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of leidt tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, (ii) hij geen afdoende indicaties bijbrengt waaruit blijkt dat hij ontslagen werd omwille van zijn weigering paspoorten en identiteitskaarten door te spelen, (iii) hij niet in

concreto aannemelijk maakt dat hij strafrechtelijk vervolgd zal worden voor het niet betalen van zijn water- en elektriciteitsrekening, noch dat dit in de toekomst het geval zal zijn, (iv) hij niet aannemelijk maakt dat hij in Albanië geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese politie, temeer gelet op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie dienaangaande (zie map 'Landeninformatie'), en (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten die hij aanhaalt niet bewijst en in wezen de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene politieke en sociale situatie in Albanië en de machtsstrijd tussen de democraten en de socialisten, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar een algemene situatie hiervoor niet volstaat. Verzoeker voegt verder geen enkel stuk toe aan zijn verzoekschrift ter staving van zijn beweringen. Voor het overige komt hij niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS